

Verschil

S b o

In Engeland is vogelen wat anders dan bij ons.

Op een milde morgen liep ik een paar uur rond in Pulborough Brooks, een reservaat van de Royal Society for the Protection of Birds (RSPB) in Sussex, ergens tussen Londen en Brighton. Het eerste wat opviel was dat het bezoekerscentrum open was! En dat op een maandagmorgen. Je kon gewoon naar binnen lopen en een kaartje kopen bij een van de vriendelijke mevrouwen die er aan het werk waren. Ik moest denken aan de centra van Het Groninger

Landschap (open zaterdagmiddag van 14.00 tot 16.00 uur en zondag als de man-met-de-sleutel zin heeft) en Natuurmonumenten (weekenden in de vakantie, niet met kerst). De Brooks had een restaurant met koffie en uitgebreide lunch en een grote winkel waar je alles kon kopen wat de vogelaar begeert, van knuffels in de vorm van een Sumatraanse Neushoornvogel tot boeken (zelfs Birds of St. Helena and Ascension, een bestseller vermoed ik), kledij, geborduurde kussens en telescopen van 1000 pond en meer.

In het reservaat stonden vijf schuilhutten en die waren niet eens afgebrand! Ik bedoel, ze waren wel van hout, net als de gemiddelde Nederlandse hut, maar ze stonden er nog gewoon en je kon er droog zitten.

Dit is voor een Nederlandse vogelaar zo schokkend dat ik haast niet naar binnen durfde, bang als ik was dat het alleen maar tegen kon vallen. Omdat overal bordjes stonden met 'Quiet please' sloop ik naar binnen. Nou, ongelooflijk. Er waren banken over de hele lengte en de ramen zaten op zodanige hoogte dat je met een kijker voor de ogen daadwerkelijk naar buiten kon kijken! En dat laatste werd nog bevorderd door het feit dat er echt glas in de ramen zat. Na een tijdje begon me nog iets op te vallen: het tochtte helemaal niet. Ik bedoel, hier zat ik in een vogelhut, van hout, aan het water (alles precies zoals in de Lauwersmeer, eigenlijk, behalve dan dat zitten, want dat lukt me daar niet) en het was er goed toeven – ik had niet eens de neiging om meteen naar buiten te rennen. Haast niet te bevatten.

Visitor Centre
Nature trail

otvogel

Een bejaard duo, verrekijkers om de nek, stapte naar binnen. Ik meende medevogelaars te herkennen, maar ze begonnen de vloer te vegen en de ramen te lappen. Je gelooft het niet, maar die hut werd schoongehouden door vrijwilligers! Overigens was het wel lachen met de vrijwilligers van de Pulborough Brooks: er waren veel te veel. Ik zag een groepje mannen bezig met het repareren van een hek. Eén hield een paaltje vast, een tweede sloeg het paaltje de grond in, een derde schraagde het hek, een vierde keek of alles goed ging en een vijfde controleerde de vierde. Maar goed, na dertig jaar Nederlands onderwijs weet ik alles van mensen die alleen het proces bewaken, dus zo vreemd kwam het ook niet over. Maar werkelijk, ook in de winkel en elders was het duidelijk dat de Brooks konden rekenen op de diensten van tientallen vrijwilligers, eerder te veel dan te weinig – kom daar maar eens om in ons land.

En dan de vogels, waar het natuurlijk allemaal om gaat, al wordt in de UK ook fanatiek gekeken naar waterwantsen, platwormen, naaktslakken en pissebedden. De vogels zaten geen kilometers ver weg, als bijvoorbeeld bij de Kut-, Vut- en Kunsthutten in de Lauwersmeer, maar gewoon pal ervoor. Ik kreeg haast het gevoel dat die hutten gebouwd waren vóór vogelaars, dóór vogelaars en niet door de kunstcommissie, en dat het primaire doel ervan was om het publiek een kijkje te verschaffen in het intieme leven der vogels. Het was dan ook jammer dat ik na een paar uur moest vertrekken, een zeer on-Nederlandse ervaring rijker.

Maar gelukkig heb ik de foto's nog.

